

“De dienst der offerande in de Nieuw Testamentische Gemeente”

(deel 3-7)

Geachte lezer,

Het verheugd ons, u deze studie te mogen aanbieden. Het is onze hartenwens, dat u door deze studie wordt gezegend. Wanneer de Zoon Gods zegt: **“Ik ben de deur; als iemand door Mij binnenkomt, zal hij behouden worden”** (Joh. 10:9), dan kunnen wij vandaag met grote stelligheid zeggen: Wij staan voor het sluiten van de deur, want de wederkomst van Jezus staat te gebeuren en daarmee loopt de genadetijd af.

Daarom hebben wij van Godswege de opdracht, u deze Bijbelse boodschap door te geven. Probeert u alstublieft, om het zonder vooringenomenheid te lezen.

Vragen, die er bij het lezen van deze studie zouden kunnen rijzen, willen wij, voor zover dit mogelijk is, beantwoorden. Wilt u over de inhoud van deze studie of over het Woord van God in het algemeen praten, dan is daar ook een mogelijkheid voor.

Verder hopen wij van ganser harte, dat alvorens u deze studie gaat lezen, u uw God en Vader vraagt om geopende oren en vooral om een geopend hart. Opdat de Heilige Geest zelve u inzicht zal geven en u zal doordringen van de boodschap, die God in deze studie tot u zegt. God wil openbaren, hetgeen Hij tot redding van de mensen gesteld heeft. Alleen met het verstand en met rede is deze studie niet te verstaan. Vertrouw aan Hem uw inzicht toe en u zult van licht tot licht gaan en steeds meer vinden tot troost en sterkte.

Met hartelijke Zegenwensen
namens het Bijbelstudie Centrum
Rob Schutte

2 Petrus 1:19

2 Tim. 4:2-4. “verkondig het woord, dring erop aan, gelegen of ongelegen, wederleg, bestraf en bemoedig met alle lankmoedigheid en onderrichting. Want er komt een tijd, dat (de mensen) de gezonde leer niet (meer) zullen verdragen, maar omdat hun gehoor verwend is, naar hun eigen begeerte zich (tal van) leraars zullen bijeenhalen, dat zij hun oor van de waarheid zullen afkeren en zich naar de verdichtsels keren”.

“De dienst der offerande in de Nieuw Testamentische Gemeente”

(deel 3-7)

Wij willen nu verder gaan met het voornaamste offer in die zin, dat het de grondslag is van alle andere offers; anders gezegd: er kan geen offer gebracht worden van welke soort ook, of eerst moet het bandoffer gebracht zijn en op de resten van dat brandoffer worden de andere offers gelegd.

Het brandoffer was in het Oude Testament het brengen van een vaars, van het grote vee, of van het kleinvee het brengen van schapen of bokken al naar vermogen. Als de Israëliet heel arm was, kon hij een tortelduif brengen. Zij brachten dus hun offerdieren. Hoe kunnen wij nu ons offerdier brengen.

Dat lezen wij in **Hebr. 10:4** *“want het is onmogelijk, dat het bloed van stieren of bokken zonden zou wegnemen”*. Wij zien dus, dat de offerdieren in het Oude Testament nog een schaduwdienst is, want de ware offerdienst kon nog niet gedaan worden, zolang Jezus niet was gekomen. Zo is het met alles. Zolang Jezus er nog niet was, kon het ware nog niet komen. En dat zij dus offerdieren brachten, was onder de toelating Gods; maar dat is nooit Gods uiteindelijke doel geweest.

Wat is dan wel ons offerdier? Jezus heeft Zichzelf ons tot voorbeeld gegeven. Dat lezen wij in **Hebr. 10:5** *“Daarom zegt Hij (Jezus) bij zijn komst in de wereld: Slachtoffer en offergave (zoals het in het Oude Testament ging) hebt Gij niet gewild, maar Gij hebt Mij een lichaam bereid”*.

Wat was het offerdier, wat Jezus moest gaan brengen? Zijn Lichaam. Ons lichaam is ons offerdier, dat wij moeten brengen. Het dier heeft slechts zieleleven en geen zelfstandige geest. Ook ons lichaam heeft zieleleven, maar onze zelfstandige geest moet dit lichaam gaan brengen als een offer aan God, want ons zieleleven is het lichaam. Dat is dus ons offerdier, want dat was het ook van Jezus, Die ons hierin niet alleen een voorbeeld heeft gegeven, maar Die ook de ware vervulling werd.

Hebr. 10:6-7 gaat verder: *“in brandoffers en zondoffers hebt Gij geen welbehagen gehad. Toen zeide Ik: zie, hier ben Ik – in de boekrol staat van Mij geschreven – om uw wil, o God, te doen”*.

En wat is de wil van God de Vader? Dat Hij als Hogepriester de priesterlijke dienst der offerande ging vervullen. En wat is de wil van de Vader voor ons? Aan stieren en bokken heeft God geen welbehagen gehad en er kan geen enkel soort van offers gebracht worden, tenzij het gebracht wordt op de resten van het brandoffer en God neemt geen ander offer aan.

Er zijn kinderen Gods, die denken, dat zij door geld en goederen te geven, een God welgevallig offer brengen. Maar zij geven niet zichzelf en dat wil God niet. Eerst het brandoffer, eerst dus jezelf brengen en op grond daarvan worden alle offers Gode welgevallig. Het Woord van God is scherper dan een tweesnijdend zwaard en het gaat dwars door ons heen. Daarom zal dit Woord ons alleen veroordelen en ons ootmoedig moeten maken.

Wij verlangen naar een opwekking, naar een nieuwe vervulling van de Heilige Geest en wij verlangen naar wonderbare dingen, maar dan moeten wij eerst op onze plaats komen en onze priesterdienst willen gaan vervullen met het brengen van offers. En dan moeten wij beginnen met ons zelf te brengen op het Altaar als het brandoffer, zodat wij ook de andere offers kunnen brengen, gelijk ons hart het in geeft. Er staat immers: *“Slachtoffer en offergave hebt Gij niet gewild, maar Gij hebt Mij een lichaam bereid”*. Dit lichaam is nu de Gemeente, het Lichaam van Jezus.

Waarvoor heeft Jezus dan nu een lichaam? Opdat Hij Zijn priesterlijke dienst door dat lichaam kan vervullen. *“Gij hebt Mij een lichaam bereid”*, ja, dat gebeurde toen. God bereide Hem een lichaam door de Heilige Geest in de moederschoot van Maria, opdat Hij in dat lichaam de grondslag ging leggen voor alle offers en de vervulling daarvan ging worden.

Daartoe is immers de Heilige Geest uitgestort om Hem een lichaam te bereiden, de Gemeente. Waarom? Opdat Jezus in dat lichaam de wil van God kan gaan doen, zodat Hij in dat lichaam ook priesterdienst kan verrichten door elk lid. Daarom moet ook elk lid zijn lichaam brengen.

“De dienst der offerande in de Nieuw Testamentische Gemeente”

(deel 3-7)

Dat lezen wij in **Hebr. 10:10** *“Krachtens die wil (dat is de wil van de Allerhoogste) zijn wij eens voor altijd geheiligd door het offer van het lichaam van Jezus Christus”*. En wat zegt **Rom. 12:1** *“Ik vermaan u dan, broeders, met beroep op de barmhartigheden Gods, dat gij uw lichamen stelt tot een levend, heilig en Gode welgevallig offer: dit is uw redelijke eredienst”*.

Wordt het nu duidelijk, dat ons lichaam het offerdier is. Dat wij moeten brengen naar Gods wil. Deze tekst spreekt van *“redelijke eredienst”*, maar in de grondtekst staat: *“uw eredienst naar Gods Woord”*. Zo zijn wij dus geroepen tot priesters om geestelijke offers te brengen.

Ook staat er in die zelfde tekst *“een levend, heilig en Gode welgevallig offer”*. Want Jezus leeft in dat verheerlijkte lichaam voor ons. Maar Hij wijdt dat ook toe in deze wonderbare dienst als Hogepriester voor ons.

Maar naast het voortdurend brandoffer van iedere morgen en avond, dat de priester dus moest brengen voor heel het volk, opdat het toegewijd zou zijn aan de Heer, kon de Israëliet een vrijwillig brandoffer brengen. Maar God vraagt ook van ons dat vrijwillige offer en dat moeten wij dan ook brengen, want Hij heeft ons tot priesters gemaakt in een heilige priesterdienst tot het brengen van offers.

Zo lezen wij ook in **1 Cor. 6:13** *“Het voedsel is voor de maag en de maag voor het voedsel, en God zal zowel het een als het ander teniet doen. Maar het lichaam (van de gelovige) is niet voor de hoerij, doch voor de Here, en de Here voor het lichaam”*. En vers 15 zegt *“Weet gij niet, dat uw lichamen leden van Christus zijn”*? Dus ons lichaam is een lid van het Lichaam van Jezus. En tenslotte lezen wij in vers 19-20 *“Of weet gij niet, dat uw lichaam een tempel is van de Heilige Geest, die in u woont, die gij van God ontvangen hebt, en dat gij niet van uzelf zijt? Want gij zijt gekocht en betaald. Verheerlijkt dan God met uw lichaam”*.

Onze lichamen zijn dus voor de Heer en behoren Hem toe. En ons lichaam is een tempel van de Heilige Geest, waarin de liefde Gods in onze harten is uitgestort. En dan lezen wij, dat het door deze Geest was, dat Jezus Zijn grote priesterdienst hier op aarde kon verrichten en het was door diezelfde eeuwige Geest, dat Hij Zichzelve als een smetteloos offer aan God kon brengen. (**Hebr. 9:14**) Hij kon de priesterdienst verrichten en Hij kon dat geweldige, smetteloos offer aan God brengen door Zichzelf te geven.

Waarom? Omdat de Heilige Geest Gods Hem vervulde. En dat is het hoogste doel van Pinksteren, dat de Heilige Geest niet alleen in ons woont, maar ook, dat ons lichaam een levend lichaam wordt en tot deze wonderbare priesterdienst gewijd wordt, waartoe allen geroepen zijn.

En in **1 Petr. 2:4-5** lezen wij dat ook. *“En komt tot Hem, de levende steen, door de mensen wel verworpen, maar bij God uitverkoren en kostbaar, en laat u ook zelf als levende stenen gebruiken voor de bouw van een geestelijk huis, om een heilig priesterschap te vormen, tot het brengen van geestelijke offers, die Gode welgevallig zijn door Jezus Christus”*.

En zij worden welgevallig, als eerst door ons het brandoffer gebracht is, waarvan de liefde van God en van Jezus de beweeggrond is; en zo zal het tot een lieflijke geur voor God zijn en ook een heerlijke geur voor anderen. Hetzij een geur ten leven, hetzij een geur ten dode, maar in alles wordt de Heer verheerlijkt.

Uit de Tabernakeldienst van het Oude Testament, die een schaduwdienst was, kunnen wij veel leren (lees de studie op de Website: de Tabernakel) want de werkelijkheid van Jezus is zo groot en overweldigend, dat wij dat glazende en schitterende licht eigenlijk niet in detail kunnen onderscheiden.

Daarom willen wij nu met elkaar nagaan, welke de voorwaarden van dat brandoffer uit de schaduwdienst, want dat is voor ons een onderwijzing, wat de voorwaarden voor ons zijn en hoe wij onze lichamen Hem kunnen stellen tot een levend en heilig offer. Het onderscheid is natuurlijk dit, dat wij bij Israël letterlijke betekenis had, heeft voor ons een geestelijke strekking, want wij brengen immers geestelijke offers. Wij willen dat met elkaar nu nagaan.

“De dienst der offerande in de Nieuw Testamentische Gemeente”

(deel 3-7)

De eerste voorwaarde van God voor het brandoffer was, dat deze offerdieren reine dieren moesten zijn, of rein gevogelte. Onreine dieren mochten daarvoor niet gebruikt worden. In **Leviticus 1** vinden wij de voorwaarden voor het brandoffer. Er waren drie soorten van offerdieren: een rund, dus één van het grootvee of schaap of bok, als de Israëliet arm was, een tortelduif.

En wij weten wat ons offerdier is: ons lichaam. Als wij ons lichaam stellen voor God tot een heilig offer, dan zullen wij er voor moeten zorgen, dat het ook rein is in natuurlijke, maar ook in geestelijke zin. Dat kunnen wij uit het Nieuwe Testament leren.

In de **Hebreeën brief** vinden wij onze priesterdienst staan vanaf **vers 19** *“Daar wij dan, broeders, volle vrijmoedigheid bezitten om in te gaan in het heiligdom door het bloed van Jezus”*. Wij zullen dus allereerst gereinigd en gewassen zijn door het bloed van het Lam. En als daar dus zonden in ons leven zijn, dan zullen wij die eerst moeten belijden en dan is Hij getrouw en rechtvaardig om ons de zonden te vergeven en het bloed van Jezus reinigt ons dan.

Een rein dier zal het moeten zijn, dat wil zeggen een rein offer. **Vers 20-22** gaat nu verder *“langs de nieuwe en levende weg, die Hij ons ingewijd heeft, door het voorhangsel, dat is, zijn vlees, en wij een grote priester over het huis Gods hebben, laten wij toetreden met een waarachtig hart, in volle verzekerdheid des geloofs, met een hart, dat door besprenging gezuiverd is van besef van kwaad, en met een lichaam, dat gewassen is met zuiver water”*. Ziet u hier het reine dier?

Allereerst de grote reiniging door het bloed van het Lam, maar dan ook onze dagelijkse reiniging. Dat zegt ook de schaduwdienst, want de priesters mochten nooit het Heiligdom ingaan of zij moesten eerst hun handen en voeten wassen bij het koperen Wasvat, wat in de Voorhof stond. De priester die dat niet deed, zou uitgeroeid worden.

Iedere keer als de priester zijn dienst ging verrichten, hetzij in het Heiligdom, hetzij in de Voorhof, dan moest hij eerst naar het koperen Wasvat, op straffe des doods, om handen en voeten te wassen, dat wil zeggen zich te reinigen van de besmetting van handel en wandel, wat hem aankleefde.

En dat koperen Wasvat, dat weten wij, is het zinnebeeld van het Woord van God, wat door de kracht van Gods Geest ons toegediend wordt. Want het Woord van God is een badwater. Zo vinden wij het immers ook geschreven in **Johannes 13**.

Wij kunnen geen priesterdienst verrichten, als wij ons lichaam niet als een heilige tempel brengen door het steeds dagelijks te laten reinigen door de Heer in het badwater van Zijn Woord, wat Hij ons toe wil dienen door de kracht van Zijn Geest. En als wij dat niet doen, dan gaan wij geestelijk dood. Wat bij Israël lichamelijk is, is bij ons geestelijk.

Jezus heeft het ons duidelijk getoond in **Joh. 13:8**, waar Hij begint met de voeten te wassen van Zijn discipelen. En als Petrus dan tot Hem zegt *“Gij zult mijn voeten niet wassen in eeuwigheid”*, dan antwoordt Jezus hem *“Indien Ik u niet was, hebt gij geen deel aan Mij”*. Dat zou ontzettend zijn. Daarom, een rein dier! Gaan wij het verstaan? Dus allereerst gereinigd door het bloed van het Lam, maar dan ook dagelijks de reiniging door het badwater van het Woord en door de Heilige Geest.

In **Joh. 15:3-4a** zegt Jezus hoe wij rein worden. *“Gij zijt nu rein om het woord, dat Ik tot u gesproken heb; blijft in Mij, gelijk Ik in u”*. Als wij zo rein zijn, dan blijven wij ook in Hem en dan worden wij bekwaam voor onze dienst. Zorg er dus voor, dat Jezus u dagelijks kan reinigen door het badwater van het Woord. Begin de dag, zoals de priester altijd moest beginnen met eerst te komen bij het Koperen Wasvat om handen en voeten te reinigen van het vuil van deze wereld, dat hem aankleeft door handel en wandel.

Nu ook wij, willen wij een vruchtbare priesterdienst hebben, moeten wij de dag beginnen met een ogenblik stil te zijn met de Heer, zodat Hij tot ons kan spreken, al is het door een enkele Schriftgedeelte, dat wij op ons in moeten laten werken.

“De dienst der offerande in de Nieuw Testamentische Gemeente”

(deel 3-7)

Dat is immers het ware badwater, zoals ook **Ef. 5:25-27** het ons zegt. *“Mannen, hebt uw vrouw lief, evenals Christus zijn gemeente heeft liefgehad en Zich voor haar overgegeven heeft, om haar te heiligen, haar reinigende door het waterbad met het woord, en zo zelf de gemeente voor Zich te plaatsen”*. Ja, zo kunnen wij het Heiligdom ingaan, ons lichaam gewassen met rein water en ons hart, dat door besprenging gezuiverd is. Dit is de eerste voorwaarde voor een vruchtbare priesterdienst. Zo alleen kunnen wij het offer brengen.

De tweede voorwaarde is, dat deze offerdieren zich niet mochten voeden met aas, dat wil zeggen met lijken van andere dode dieren. Zulke dieren mochten dus niet als offerdieren gebracht worden. Verstaan wij dit? Want dat betekent geestelijk voor ons, dat, willen wij een vruchtbare priesterdienst gaan verkrijgen en onze lichamen Hem stellen tot een levend en heilig offer, dan mogen wij ons niet meer voeden met het gedode, wat aan het kruis genageld is, de oude mens.

De oude mens met zijn praktijken is immers gekruisigd met Jezus, wat het dode dier is. En wij zullen ons niet meer voeden uit dat oude leven met zijn praktijken, het leven van deze wereld, dat voor ons heeft afgedaan. Want wij zijn de wereld gekruisigd en daarom zijn wij dood voor de wereld en de wereld is dood voor ons. En als wij dat niet doen, zijn wij niet bekwaam voor deze priesterdienst. Het is dan voor God een gruwel. Wij moeten leven uit het nieuwe Jezus leven, uit Zijn Woord en uit Zijn Geest.

De derde voorwaarde is: het offerdier moest een huisdier zijn. Wat een wonderbare les vinden wij hier! Wat wil dat in de eerste plaats zeggen? Het offerdier mocht geen wild dier zijn, maar een tam dier, zoals een huisdier is. Wat betekent dat? Een wild dier doet wat hij wil, maar van een huisdier is de wil gebroken. Het kan niet meer doen, wat het graag wil, want het staat onder zij meester en is tam gemaakt. Het is namelijk onderworpen aan zijn bezitter, zodat het niet meer zijn eigen wil kan doen, maar het moet de wil doen van hem, aan wie het toebehoort.

En aan wie behoren wij nu toe? Is Jezus onze Heer en bezit Hij ons? Ja, want Hij heeft ons duur gekocht met Zijn bloed en dat betekent, dat ook onze wil gebroken moet zijn en dat is het eigen ik. Nu is het niet meer mijn wil, maar Jezus wil en niet meer mijn ik, maar Jezus leeft in mij.

Wat zei Jezus, toen Hij Zichzelf als een offer bracht? Wat bad Hij in de hof van Gethsémané. *“Vader niet mijn wil, maar Uw wil geschiede”*. En ziet u dat is het offerdier, dat tam is en dat zich laat leiden door zijn heer. Laten wij ons leiden door de Heilige Geest? Als wij dat niet doen, dan kunnen wij geen priesterdienst verrichten.

In dit verband moeten wij denken aan de klacht van God aan Israël, wat wij lezen in **Jes. 1:3** *“Een rund kent zijn eigenaar en een ezel de krib van zijn meester, maar Israël heeft geen begrip, mijn volk geen inzicht”*. Is het vandaag ook niet zo met de Gemeente, waar ieder lid doet, wat hem goeddunkt?

Maar er is nog meer, een huisdier is niet alleen een tam dier, dat zich laat leiden, maar het woord zegt het al, het behoort tot een huis. Tot welk huis behoren wij? **Hebr. 3:6** zegt het toch zo duidelijk *“maar Christus als Zoon over zijn huis. Zijn huis zijn wij”*.

God bedoelt niet dode stenen of balken, als Hij over Zijn huis spreekt, maar de levende inwoners, dat bedoelt Hij met Zijn huis. En een huisdier behoort bij dat huis. Wat wil dat zeggen? Wij zijn van Jezus en behoren tot de Gemeente van Jezus.

Maar is dan ook uw lichaam een huisdier geworden? Want dat behoort Hem toe, waar Hij over kan beschikken en dan zijn wij ook klaar voor deze offerdienst en vooral eerst voor dat wonderbare brandoffer.

Er is nog meer, wat wij hier uit leren. Een huisdier heeft een prijs gekost aan zijn bezitter, want toen dat zijn eigendom werd, heeft hij er een prijs voor betaald. En wij weten: wij zijn duur gekocht door onze Heer!

“De dienst der offerande in de Nieuw Testamentische Gemeente”

(deel 3-7)

En als laatste zullen wij er op wijzen, dat een huisdier voor zijn bezitter min of meer dierbaar is. En nu komen wij weer tot het offer. Wij hebben al geleerd, toen wij met elkaar onderzochten, wat het wezen van de offerdienst is; dat dit geven is en wat geven gegeven wordt.

God geeft het meest kostbare, wat Hij heeft. God geeft het beste, het allerhoogste, wat Hij bezit. Zo mocht ook in Israël, de Israëliet niet maar één of ander dier laten offeren, maar het dier, wat hem dierbaar was, het beste dus wat hij had, dat was pas een offer.

Zo mogen ook wij het beste geven, wat wij hebben en wat ons dierbaar is en dat is toch het leven in ons lichaam. En dat mogen wij Hem gaan brengen en dat is het offer.

Tot zover, volgende week gaan wij verder.

Gods rijke Zegen,
Het Bijbelstudie Centrum.